

Я весь в Тобі, так ставши однооким,
Що й дихати мені, крім Тебе, нічим.
Все, що не Ти, — лиш тлін і порожнеча.
Між плівок з'яв я довго й марно никав,

Шукаючи Твоїх дорожніх знаків,
І от тепер я зупинився, — й наче
На мене одягли прозорі ночви:
І я — вже Ти, який мене спонукав,

Щоб все буття розкрилося, як жолудь,
Тієї миті, як із мене жили
Тягнули біси, ще й — ножем кухонним!

Та попри зло, о Боже мій коханий,
Цей світ, де Ти створив струмки і кедри, —
Ні, — не на друзки, як стару макітру!